

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
BROJ: 71 0 P 228589 20 Rev
Banjaluka, 07.04.2021. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija, Tanje Bundalo, kao predsjednika vijeća, Davorke Delić i Gorjane Popadić, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužioca Grada B., zastupanog po Pravobranilaštvu Republike Srpske, protiv tužene C.A. iz B. zastupana po punomoćniku R.L. advokatu iz B., radi predaje u posjed, te po protivtužbi tužene C.A. protiv tužioca Grada B., radi utvrđivanja prava trajnog i nesmetanog korištenja stana, odlučujući o reviziji tužene-protivtužiteljice protiv presude Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 228589 19 Gž 2 od 13.12.2019. godine, na sjednici održanoj dana 07.04.2021. godine, donio je

PRESUDU

Revizija se usvaja, presuda Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 228589 19 Gž 2 od 13.12.2019. godine se preinačava tako što se žalba tužioca odbija i presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 228589 19 P 2 od 15.05.2019. godine, potvrđuje.

Odluka o troškovima parničnog postupka sadržana u presudi Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 228589 19 Gž 2 od 13.12.2019. godine se preinačava tako što se obavezuje tužilac da tuženoj na ime troškova cijelog postupka plati iznos od od 2.850,00 KM.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 228589 19 P 2 od 15.05.2019. godine odbijen je tužbeni zahtjev tužioca da se obaveže tužena da mu preda u posjed slobodnostojeći stambeni objekat koji se nalazi u B. u ulici ..., izgrađen na parcelama označenim po starom premjeru kao k.č. br. 66/30 i 66/119 upisanim u zk.ul. broj 1360 k.o. SP B., što po novom premjeru odgovara k.č. br. 4006/1 i 4006/2 upisanim u pl. broj 4578 k.o. B. 7, u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove drugostepene presude tuženoj, kao i da mu nadoknadi troškove parničnog postupka (stav 1. izreke presude).

Usvojen je protivtužbeni zahtjev tužene te se utvrđuje da tuženoj pripada pravo trajnog i nesmetanog korištenja jednosobnog stana površine 36,72 m² u prizemlju slobodnostojećeg objekta koji se nalazi u B. u ulici ..., izgrađen na parcelama označenim kao k.č. br. 66/30 i 66/119 upisanim u zk.ul. broj 1360 k.o. SP B., što se po novom

premjeru odnosi na parcele označene kao k.č. br. 4006/1 i 4006/2 upisanim u pl. broj 4578 k.o. B. 7, te se nalaže tužiocu da zaključi sa tuženom ugovor o zakupu predmetnog stana u roku od 30 dana od dana donošenja presude (stav 2. izreke presude). Obavezan je tužilac da nadoknadi tuženoj troškove postupka u iznosu od 5.745 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 15.05.2019. godine do isplate, sve u roku od 30 dana od dana donošenja presude (stav 3. izreke), dok je preko tog iznosa odbijen zahtjev tužene za naknadu troškova postupka (stav 4. izreke presude).

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 228589 19 Gž 2 od 13.12.2019. godine, žalba tužioca je uvažena i presuda Osnovnog suda u Banjaluci broj 71 0 P 228589 19 P 2 od 15.05.2019. godine preinačena i suđeno tako što se:

Usvaja tužbeni zahtjev tužioca pa se obavezuje tužena da preda tužiocu u posjed slobodnostojeći stambeni objekat koji se nalazi u B. u ulici ..., izgrađen na parcelama označenim po starom premjeru kao k.č. br. 66/30 i 66/119 upisanim u zk.ul. broj 1360 k.o. SP B., što po novom premjeru odgovara k.č. br. 4006/1 i 4006/2 upisanim u pl. broj 4578 k.o. B. 7, u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove drugostepene presude tuženoj, kao i da nadoknadi tužiocu troškove parničnog postupka u ukupnom iznosu od 6.050 KM u roku od 30 dana od dana dostavljanja ove drugostepene presude tuženoj, dok se preko tog iznosa odbija zahtjev tužioca za naknadu troškova postupka u ovoj parnici, slijedom čega se odbija kao neosnovan protivtužbeni zahtjev tužene kojim je traženo da se utvrdi da tuženoj pripada pravo trajnog i nesmetanog korišćenja jednosobnog stana površine 36,72 m² u prizemlju slobodnostojećeg objekta koji se nalazi u B. u ulici ..., izgrađen na parcelama označenim kao k.č. br. 66/30 i 66/119 upisanim u zk.ul. broj 1360 k.o. SP B., što se po novom premjeru odnosi na parcele označene kao k.č. br. 4006/1 i 4006/2 upisanim u pl. broj 4578 k.o. B. 7, te se odbija kao neosnovan i protivtužbeni zahtjev kojim je traženo da se naloži tužiocu da zaključi sa tuženom ugovor o zakupu predmetnog stana u roku od 30 dana od dana donošenja presude, pa se odbija u cijelosti kao neosnovan i zahtjev tužene za naknadu troškova prvostepenog parničnog postupka i troškova sastava odgovora na žalbu u ovoj pravnoj stvari.

Blagovremenom revizijom drugostepenu presudu pobija tužena-protivtužiteljica, iz razloga povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se revizija usvoji, pobijana presuda preinači, odnosno ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

U odgovoru na reviziju tužilac predlaže da se revizija odbije.

Odredbom člana 237. stav 2. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP), propisano je da revizija nije dozvoljena ako vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude ne prelazi 30.000,00 KM, a u privrednim sporovima 50.000,00 KM.

U slučajevima u kojima revizija nije dozvoljena prema odredbama stava 2. ovoga člana, stranke mogu podnijeti reviziju protiv drugostepene presude, ako odluka o sporu zavisi od rješavanja nekog materijalno pravnog ili procesno pravnog pitanja, važnog za

obezbjeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, a naročito, pod uslovima propisanim u člana 237. stav 3. tačka 1. do 3. ZPP.

U reviziji iz stava 3. ovoga člana stranka treba da jasno naznači pravno pitanje zbog kojeg je podnijela reviziju, uz određeno navođenje propisa i drugih važećih izvora prava, koja se na njega odnose, te izloži razloge zbog kojih smatra da je ono važno za obezbeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni (član 237. stav 4. ZPP).

Predmetna parnica vodi se po dva zahtjeva: zahtjev tužoca da se obaveže tužena da mu preda u posjed slobodnostojeći stambeni objekat koji se nalazi u B. u ulici ..., izgrađen na parcelama označenim po starom premjeru kao k.č. br. 66/30 i 66/119 upisanim u zk.ul. broj 1360 k.o. SP B., što po novom premjeru odgovara k.č. br. 4006/1 i 4006/2 upisanim u pl. broj 4578 k.o. B. 7 i da mu nadoknadi troškove postupka i zahtjevu tužene protiv tužioca da se utvrdi da tuženoj pripada pravo trajnog i nesmetanog korišćenja jednosobnog stana površine 36,72 m² u prizemlju slobodnostojećeg objekta koji se nalazi u B. u ulici ..., izgrađen na parcelama označenim kao k.č. br. 66/30 i 66/119 upisanim u zk.ul. broj 1360 k.o. SP B., što se po novom premjeru odnosi na parcele označene kao k.č. br. 4006/1 i 4006/2 upisanim u pl. broj 4578 k.o. B. 7, te da se naloži tužiocu da zaključi sa tuženom ugovor o zakupu predmetnog stana i da joj nadoknadi troškove postupka, pa se u ovom slučaju vrijednost spora određuje prema vrijednosti svakog pojedinog zahtjeva, u smislu odredbe člana 318. stav 2. ZPP.

Prema tome, kako se radi o dva odvojena zahtjeva protiv različitih tuženih, dozvoljenost revizije se mora ispitati u odnosu na svaki od postavljenih zahtjeva (iz tužbe i iz protivtužbe), pojedinačno, to jeste - vrijednost predmeta spora, odnosno pobijanog dijela pravosnažne presude, određuje se zasebno u odnosu na tužbu i u odnosu na protivtužbu i ti se iznosi ne mogu sabirati.

Kada se tužbeni zahtjev odnosi na nenovčano potraživanje, za ocjenu prava na izjavljivanje revizije mjerodavna je vrijednost predmeta spora koju tužilac označi u tužbi (član 53. stav 2. tačka 4) ZPP i član 316. stav 1. u vezi sa članom 321. stav 2. ZPP).

Tužilac je u tužbi označio vrijednost predmeta spora svog nenovačanog potraživanja iznosom od 30.000,00 KM. Vrijednost predmeta spora po protivtužbi tužena je označila sa 30.000,00 KM.

Proizlazi da vrijednost pobijanog dijela pravosnažne presude po tužbi, a ni po protivtužbi ne prelazi iznos od 30.000,00 KM, pa revizija tužene nije dozvoljena u smislu odredbe člana 237. stav 2. ZPP.

Tužena se u reviziji poziva na odredbu člana 237. stav 3. ZPP i predlaže da se o reviziji odluči radi sprečavanja povrede prava na imovinu i prava na dom, što je važno za obezbeđenje jedinstvene primjene prava i ravnopravnosti svih u njegovoj primjeni, kako bi se spriječila nejednaka primjena prava u odnosu na postupke u kojima su predmet odlučivanja bila ista pravna pitanja primjene člana 30. Zakona o stambenim odnosima („Službeni list SR BiH“, br. 13/74, 34/83, 7/84, 14/84, 12/87, 36/89 i „Službeni glasnik

Republike Srpske“, br. 19/93, 22/93, 12/99, dalje ZSO), člana 5. Zakona o privatizaciji državnih stanova („Službeni glasnik Republike Srpske“, broj 118/11, 67/13, 60/15, 45/18 i 63/20, dalje: ZPDS) i člana 126. Zakona o stvarnim pravima („Sl. glasnik RS“, broj 124/08, 3/09, 58/09, 95/11, 60/15 i 107/19, u daljem tekstu: ZSP), ukazujući da je pobijana presuda suprotna zauzetim pravnim stavovima u presudi Vrhovnog suda Republike Srpske broj 71 0 P 099020 14 Rev od 13.08.2015. godine i broj 85 0 P 005799 18 Rev od 22.11.2018. godine.

Cijeneći navode revidenta opravdanim, ovaj sud je reviziju dozvolio.

Revizija je osnovana.

Na osnovu izvedenih dokaza i rezultata cjelokupnog postupka prvostepeni sud je utvrdio: da je tužilac u z.k. ul. broj 1360 k.o. B. upisan 2013. godine kao nosilac prava raspolaganja na k.č. 66/30 i 66/119, koje predstavljaju kuću na k.kb.2203 sa kućištem i kućište sa dvorištem, koje nekretnine su bile upisane kao opštenarodna imovina, što se po novom premjeru odnosi na parcele označene kao k.č. br. 4006/1 i 4006/2 upisanim u pl. broj 4578 k.o. B. 7; da se radi o objektu koji se nalazi u B.L. u ... ulici, ranije Ul. ...; da iz iskaza tužene i saslušanih svjedoka V.T., M.D. i B.H. proizlazi da se tužena nalazi u posjedu predmetnog objekta od 1971. godine i da je predmetni objekat koristila za stanovanje sa članovima svoje porodice i da nije imala drugi objekat za stanovanje osim ovog; da je tužilac prilikom kontrole korištenja stanova (zapisnici od 28.11.2001. godine, od 10.10.2005. godine i službena zabilješka od 16.06.2014. godine) utvrdio da tužena koristi predmetni objekat, na kome je kod nadležnog organa prijavila prebivalište 03.09.1973. godine, prijavila obračunsko brojilo za potrošnju električne energije za domaćinstvo, usluge telefona kod JP PTT Saobraćaj Republike Srpske, plaćala komunalnu naknadu i naknadu za korištenje gradskog građevinskog zemljišta za ovaj stambeni prostor, određenu rješenjima tužioca; da je tužena u više navrata podnosila zahtjeve tužiocu da joj izda rješenje za taj stan; da iz nalaza vještaka građevinske struke proizlazi da je u pitanju stambeni objekat u ... ulici na broju 123. koji se sastoji od predulaza (u vidu nadstrešnice) iz kojeg se ulazi u stambeni prostor, da se iz hodnika ulazi u kupatilo i trpezariju sa kuhinjom, a iz trpezarije u dnevni boravak, da prostor ima i jednu spavaću sobu u koju se ulazi lijevo iz hodnika, da se radi o stambenoj jedinici, s obzirom na sadržaj objekta (dnevna i noćna zona) i to jednosobnom stanu u prizemlju objekta, ukupne površine od 36,72 m², koji predstavlja jednu građevinsku cjelinu i ima zaseban ulaz, odnosno objektu koji se koristi za stanovanje, jer se u istom nalaze dnevna i spavaća soba, trpezarija i kupatilo, da je planskim dokumentima koji su na snazi na ovom dijelu planirana izgradnja stambeno poslovnog objekta.

Kod ovako utvrđenog činjeničnog stanja prvostepeni sud nalazi da je tužena bespravni korisnik predmetnog objekta u periodu od useljenja tužene u predmetni objekat – stan, 1973. godine do danas, da prema nalazu vještaka objekat koji tužena koristi predstavlja jednosoban stan u prizemlju objekta, ukupne površine od 36,72 m², koji predstavlja jednu građevinsku cjelinu, da je prednik tužioca Opština B.L., a kasnije i tužilac imali saznanja o tome da tužena bespravno koristi predmetni objekat, jer su kontrolom korištenja stanova 2001, 2005. i 2014. godine konstatovali takvo stanje, da je

sam tužilac predmetni objekat smatrao stanom, budući da je utvrdio obavezu tužene da mu plaća komunalnu naknadu i naknadu za korištenje gradskog građevinskog zemljišta za ovaj stambeni prostor, ali da u dugom nizu godina nisu reagovali u smislu da traže njeno iseljenje, bilo pred stambenim organom (nekada Odjeljenje za stambeno komunalne poslove u okviru opštine) u roku od tri godine od dana saznanja da tužena bespravno koristi predmetni objekat, ili u daljnjem roku od pet godina pred sudom (u postupku po prijedlogu za iseljenje), slijedom čega zaključuje da tužena bespravno koristi predmetni objekat duže od 8 godina, a da je tužilac u smislu odredbe člana 30. ZSO u vrijeme presuđenja, prekludiran - izgubio svoje pravo u materijalnom smislu da traži iseljenje tužene, budući da je prošao zakonom propisani rok od osam godina, u kojem je to mogao tražiti, pa je odbio njegov tužbeni zahtjev u cijelosti.

Kod utvrđenih činjenica da tužena, kao bespravni korisnik, koristi predmetni stan duže od osam godina (od 1973. do 1981. godine), a i nakon 1981. godine i prije stupanja na snagu ZPDS (2001. godine), prvostepeni sud nalazi da je tužena korištenjem predmetnog stana i nakon 1981. godine, stekla pravo da ga i dalje nesmetano koristi, te je usvojio protivtužbeni zahtjev i utvrdio da je tužena stekla pravo trajnog i nesmetanog korištenja stana, te obavezao tužioca, kao davaoca stana na korištenje, da sa tuženom kao korisnikom stana zaključi ugovor o zakupu predmetnog stana, u skladu sa odredbama ZPDS.

Drugostepeni sud je žalbu tužioca uvažio i prvostepenu presudu preinačio tako što je usvojio tužbeni zahtjev tužioca da tužena preda tužiocu u posjed stambeni objekat koji se nalazi u B. u ulici ..., a odbio protivtužbeni zahtjev tužene da se utvrdi da joj pripada pravo trajnog i nesmetanog korišćenja jednosobnog stana površine 36,72 m² u prizemlju slobodnostojećeg objekta koji se nalazi u B. u ulici ..., te odbio i zahtjev da se naloži tužiocu da zaključi sa tuženom ugovor o zakupu predmetnog stana, temeljem odredbe člana 224. stav 1. tačka 5) Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13, u daljem tekstu: ZPP).

Obrazložio je da zaključak prvostepenog suda da je tužena svo vrijeme bila bespravni korisnik predmetne nekretnine nije doveden u sumnju nijednim od dokaza izvedenih u ovoj parnici, ali da dokazi koji su izvedeni u ovom postupku ne ukazuju na to da je predmetna nekretnina odlukom bilo kog nadležnog organa dodijeljena bilo kome na korišćenje, niti da je zaključen bilo kakav ugovor o korišćenju stana.

Imajući u vidu ove činjenice, drugostepeni sud nalazi da tužilac koji je nesporno vlasnik predmetne nekretnine nije imao pravnu obavezu da tu nekretninu dodijeli tuženoj na trajno i nesmetano korišćenje, niti da sa njom zaključi ugovor o zakupu stana, te da činjenica što je tužilac od tužene tražio da plaća komunalnu naknadu za predmetni stambeni prostor, iako ona kao bespravni korisnik nema obavezu plaćanja te naknade, ne može biti valjan osnov da joj se prizna pravo na trajno i nesmetano korištenje stana, već samo može biti osnov tuženoj da potražuje od tužioca da joj zbog sticanja bez osnova eventualno nadoknadi sve što je ona platila tužiocu po osnovu navedene komunalne naknade.

Slijedom toga drugostepeni sud nalazi da nema mjesta primjeni odredbe člana 30. ZSO, koji predviđa odlučivanje nadležnog organa o zahtjevu za ispražnjenje stana, već da se treba primjeniti odredbu člana 126. st. 1. i 2. ZSP, jer se u konkretnom slučaju radi o vlasničkoj tužbi za predaju nekretnine u posjed tužiocu kao njenom vlasniku, koji zahtijeva vraćanje stvari od lica u čijoj se državini stvar nalazi, koje pravo ne zastarijeva, što je bio razlog za usvajanje žalbe i preinačenje prvostepene presude.

Drugostepena presuda nije pravilna.

Prema činjeničnom utvrđenju nižestepениh sudova tužena je bespravni korisnik predmetnog objekta u periodu od useljenja 1973. godine do danas, koji koristi za stanovanje sa članovima svoje porodice.

Taj objekat se nalazi u B.L. u ... ulici ..., ranije Ul. ... i predstavlja nekretnine k.č. 66/30 i 66/119 - kuću na k.kb.2203 sa kućištem i kućište sa dvorištem, na kojima je tužilac u z.k. ul. broj 1360 k.o. B. upisan 2013. godine kao nosilac prava raspolaganja, koje nekretnine su bile ranije upisane kao opštenarodna imovina, što se po novom premjeru odnosi na parcele označene kao k.č. br. 4006/1 i 4006/2 upisane u pl. broj 4578 k.o. B. 7.

Prema nalazu vještaka građevinske struke objekat predstavlja jednu građevinsku cjelinu i odnosi se na jednosoban stan u prizemlju objekta, ukupne površine od 36,72 m².

Nije sporno da je predmetni objekat tužena koristila za stanovanje, te je kod nadležnog organa prijavila prebivalište - adresu na ovom stanu 03.09.1973. godine, potrošnju električne energije za domaćinstvo, usluge telefona, plaćala komunalnu naknadu i naknadu za korištenje gradskog građevinskog zemljišta za ovaj stambeni prostor, određenu rješenjima tužioca, koji je u više navrata vršio i kontrolu korištenja državnih stanova i utvrdio da stan koristi tužena sa porodicom bez pravnog osnova, što znači da je i sam tužilac predmetni objekat smatrao stanom, kako pravilno zaključuje prvostepeni sud.

Shodno tome, po ocjeni ovog suda, predmetna kuća ima funkciju stana u državnoj svojini, pa je pravilan je zaključak prvostepenog suda da se radi o stanu u državnom vlasništvu, kojim se u smislu odredbe člana 3. stav 1. ZSO smatra skup prostorija namijenjenih za stanovanje sa pomoćnim prostorijama koje, po pravilu, čine jednu građevinsku cjelinu i imaju zaseban ulaz, bez obzira što taj stan prema evidenciji Zavoda ... B. nije udružen (uknjižen) u stambeni fond, niti je P.M. (koja je kako proizlazi primila tuženu u taj stan 1971. godine a kasnije preselila u drugi stan) evidentirana kao nosilac stanarskog prava na tom stanu.

Prednik tužioca Opština B.L., a kasnije i tužilac su imali saznanja o tome da tužena bespravno koristi predmetni objekat, jer su kontrolom korištenja stanova 2001, 2005. i 2014. godine konstatovali takvo stanje, ali da u dugom nizu godina (do podnošenja tužbe 11.12.2015. godine) nisu reagovali u smislu da traže njeno iseljenje, bilo pred stambenim organom u roku od tri godine od dana saznanja da tužena bespravno koristi predmetni objekat, ili u daljnjem roku od pet godina pred sudom.

Protek vremena, u izvjesnim situacijama ima karakter pravne činjenice koja uzrokuje nastanak, promjenu ili prestanak nekih pravnih odnosa. Oduvijek se dugotrajna neaktivnost titulara nekog prava izjednačavala sa gubitkom interesa da se to pravo ostvari i sankcionisala gubitkom tog prava u materijalnom smislu.

Pravilno prvostepeni sud zaključuje da je tužilac u smislu odredbe člana 30. ZSO izgubio pravo da traži iseljenje tužene kao bespravnog korisnika stana, budući da je prošao zakonom propisani rok od osam godina u kojem je to mogao tražiti, pa je valjalo odbiti tužbeni zahtjev tužioca u cijelosti.

Prema tome, dugotrajna neaktivnost tužioca je omogućila tuženoj da dugogodišnjim nesmetanim stanovanjem u predmetnom stanu stekne pravo da stan i dalje nesmetano koristi, a prvenstveno da ostvari pravo na dom, o kojem govori odredba člana 8. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda.

Kod činjenice da predmetni stan od useljenja 1971. godine do danas (skoro 50 godina) koristi tužena koja je bila štićenik Centra ..., da je ista u poodmakloj životnoj dobi (rođ. 1948. godine), da je stan koristila za stanovanje sa članovima svoje porodice, u tom stanu othranila troje djece i osim ovog stana nije imala drugi objekat za stanovanje, to je po ocjeni ovog suda taj stan postao njen dom u smislu člana 8. Evropske konvencije o zaštiti ljudskih prava i osnovnih sloboda, jer iz navedenih činjenica proizlazi da je tužena sa istim ostvarila dovoljno jaku, stvarnu povezanost, pa i po tom osnovu se ukazuje neosnovanim zahtjev tužioca za iseljenje i predaju u posjed stana koji se ne može opravdati stvarnim razlozima koji bi predstavljali dozvoljeno miješanje u pravo na poštovanje ličnog i porodičnog života tužene.

Naprijed iznesene činjenice i razlozi opravdavaju zaključak da je tužena na predmetnom stanu stekla pravo trajnog i nesmetanog korištenja, koje je tražila da se utvrdi protivtužbenim zahtjevom, koji je valjalo usvojiti.

Pravo trajnog i nesmetanog korištenja, po svom sadržaju i karakteristikama, ima iste faktičke i pravne posljedice kao i pravo nosioca stanarskog prava, pa tužena ima pravo na zaključenje ugovora o zakupu stana, kako korištenje neotkupljenih državnih stanova regulišu odredbe člana 38. ZPDS.

Iz naprijed navedenih razloga valjalo je reviziju tužene usvojiti i preinačiti pobijanu odluku kao u izreci, na osnovu odredbe člana 250. stav 1. Zakona o parničnom postupku („Službeni glasnik Republike Srpske“, br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 – u daljem tekstu: ZPP).

Kako je tužena uspjela u parnici jer je usvajanjem revizije drugostepena odluka preinačena tako što je odbijen tužbeni zahtjev a usvojen protivtužbeni zahtjev, to je ovaj sud odlučio o troškovima cijelog postupka na osnovu odredbe člana 397. stav 2. ZPP, a u vezi sa članom 386. stav 1. i članom 387. ZPP.

Troškovi tužene su uzrokovani angažovanjem punomoćnika advokata, koji je za tuženu sastavio odgovor na tužbu, protivtužbu, napisao reviziju, te je zastupao na ročištima.

Prema odredbi člana 2. tar. br. 3. Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad advokata ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 68/05 – u daljem tekstu: AT), imajući u vidu da se radi o stambenom sporu, advokatu za sastavljanje odgovora na tužbu pripada 100 bodova, kao i za sastavljanje protivtužbe, te po 100 bodova za pristup na tri održana ročišta, za pristup na četiri odgođena ročišta po 50 bodova, a za sastavljanje pravnih lijekova ovi bodovi se uvećavaju za 50% (200 bodova za sastav revizije). Za svaki započeti sat odsustva iz kancelarije zbog prisustva na ročištu, advokatu pripada 30 bodova, prema članu 2. tar. br. 9 AT (ovdje 240 bodova). Slijedom člana 2. tar. br. 12. advokatu pripada i paušalna nagrada u iznosu od 25% od iznosa nagrade određene tarifom za radnje u postupku. Vrijednost boda, prema odredbi člana 14. stav 2. AT, iznosi 2,00 KM.

Imajući sve to u vidu, tuženoj je, na teret tužioca, dosuđena naknada troškova cijelog postupka u iznosu od 2.850,00 KM.

Predsjednik vijeća
Tanja Bundalo

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Biljana Aćić